

POSTANOWIENIE

Dnia 12 sierpnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Kowalski

w sprawie z powództwa J. K., K. K.

przeciwko [...] Bank [...] spółce akcyjnej

w W.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 sierpnia 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powodów

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 1 kwietnia 2021 r., sygn. akt I ACa [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od J. K. i K. K. na rzecz [...] Banku [...] spółki akcyjnej w W. 5400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego;

3. przyznaje adwokatowi D. W. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...] 5400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych), w tym należny podatek VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powodów od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z 1 kwietnia 2021 r. w sprawie z powództwa J. K. i K. K. przeciwko [...] Bank [...] Spółka Akcyjna w W. o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, o przede wszystkim publicznoprawnym celu (postanowienia SN: z 7 października 2020 r., II CSK 670/19; z 24 lutego 2016 r., V CSK 488/15). Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie jest sądem powszechnym trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie. Rolą skargi kasacyjnej nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających uchybienia, lecz ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i prawa pozytywnego.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący przytoczyli przesłankę z art. 398⁹ § 1 punkt 4 k.p.c., tj. oczywistą zasadność.

Oparcie wniosku na przesłance oczywistej zasadności wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (m.in. postanowienia SN: z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07; z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07; z 9 maja 2008 r., II PK 11/08; z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08).

Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się oczywistość naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (zob. postanowienia SN: z 5 września 2008 roku, I CZ 64/08, z 19 grudnia 2001 roku, IV CZ 200/01, z 9 czerwca 2008 roku, II UK 37/08).

Skarżący wskazali na oczywistą zasadność skargi wiążącą się z faktem, że Sąd wydając zaskarżone orzeczenie, popełnił błędy o charakterze kwalifikowanym, które może dostrzec przeciętny prawnik. Według twierdzenia skarżących Sąd Apelacyjny, dokonując wykładni art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. przepis ten wyłożył błędnie i tym samym bezzasadnie przyjął, że po wydaniu tytułu wykonawczego, nie zaistniało zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie powodów wygasło, a nadto doszło do niemożności egzekwowania zobowiązania przez pozwanego względem powodów, pomimo że zdarzenia te wynikają wprost z treści ugody zawartej między stronami 2 sierpnia 2012 r. (§ 1 ust. 1, 3, 6 i 8, a także § 2 ust. 1, § 5 ust. 6 i 1 oraz § 9). Tymczasem w sprawie trudno dopatrzyć się uchybień procesowych widocznych na pierwszy rzut oka. Uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego nie budzi zastrzeżeń ani co do ustaleń faktycznych, ani odnośnie zastosowanych przepisów prawa. Sąd orzekający w sprawie ustalił, że strony w ugodzie z 2 sierpnia 2012 r. postanowiły, że nie stanowiła ona odnowienia długu w rozumieniu art. 506 k.c. i nie doszło do przekształcenia wierzytelności strony pozwanej. Dlatego mogła ona dochodzić swoich należności na podstawie posiadanego bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności. W świetle tak poczynionych ustaleń nie budziła wątpliwości także wykładnia art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, choć dla obu tych przesłanek argumenty mogą być podobne. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania; nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych, ani tym bardziej się ich domyslać (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2021 r. II CSK 4/20, z dnia

5 sierpnia 2020 r., II PK 53/19). Odwołanie się przez skarżącego w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do podstaw kasacyjnych nie było zatem wystarczające

Sąd Apelacyjny wskazał, że przedmiotem drugiej ugody było określenie nowych warunków spłaty zadłużenia z tytułu umowy (§ 1.1). W rezultacie strona pozwana mogła skierować do powodów pismo nazwane wypowiedzenie warunków spłaty umowy, czyli wypowiedzenie tych warunków, które zostały ustalone w drugiej ugodzie. Tym samym za niewiarygodne uznał twierdzenia powodów, że pozostawali w nieświadomości, iż pismo z października 2013 r. dotyczy ugody z 2012 r. z tej przyczyny, że nie znalazło się sformułowanie mówiące o odstąpieniu od ugody. Skoro wypowiedzenie to powodowie otrzymali, nie było przeszkód aby zakwestionowali już w pozwie brak umocowania osób które je podpisały do złożenia oświadczenia woli. Tym samym nie może być mowy o tym, że Sąd Apelacyjny dokonał błędnej wykładni art. 843 § 3 k.p.c. skutkującej oczywistą zasadnością skargi.

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i 99 k.p.c. w związku z art. 108 § 1 k.p.c., art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c.

Zgodnie z § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, a także § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie – mając na uwadze wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 23 kwietnia 2020 r., SK 66/19 – Sąd Najwyższy przyznał adwokatowi D. W. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...] kwotę 5400 zł, w tym podatek VAT, tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

[as]

